

Ændringsforslag Nr. 150, om en Bevilling paa 6,000 Kr. til Sygehuslæge Hindhede i Skanderborg, giver mig Anledning til at udtale, at jeg selvfølgelig forudsætter, at det ærede Udvalg er enig med mig i, at Bevillingen skal forstaaes saaledes, at for dette Beløb forventes det, at den paagældende vil udføre de omhandlede Arbejder i den Tid, som kommer . . . (*Ordføreren* nikker). . . Det glæder mig, at den ærede Ordfører bekræfter dette, thi det vilde sikkert være imod baade Udvalgets og min Mening, at den paagældende, fordi man af formelle Grunde har søgt at ordne Sagen paa Tillægsbevillingsloven og ikke paa Finansloven, skulde kunne kræve dette Beløb efterbetalt for noget, som er udført, medens det selvfølgelig er Meningen, at det skal udføres i det kommende Aar. Hvis man agter at gaa videre med Understøttelse til den paagældende af den ene eller den anden Størrelse, ere vi altsaa, forudsætter jeg, enige om, at dette bør søges ordnet ved Finansloven 1910—11 og ikke paa Tillægsbevillingsloven for 1909—10.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Jensen-Sønderup*): Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) henlede Opmærksomheden paa en Oplysningsskrivelse i Betænkningen vedrørende de foreslaaede Lønforhøjelser for den tidligere 15de Lønningsklasse, som nu henregnes til Lønningssats b efter den nye Lønningslov, og henstillede navnlig, om der ikke var en Mulighed for, at de Lønninger, som ligge mellem Minimums og Maksimumslønningerne, nemlig fra 3 Kr. 70 Øre til 4 Kr. 70 Øre og fra 2 Kr. 70 Øre til 3 Kr. 70 Øre henholdsvis for Banehaandværkere, Telegrafhaandværkere og for Banearbejdere og Telegrafarbejdere maatte blive fastsat efter de samme Regler, som gælde for Tjenestemændene ifølge Lønningsloven fra i Fjor, saaledes at man inddelte de paagældende Haandværkere og Arbejdere i 4 Grupper efter deres Opholdssted, hvilket foregik ved Lønningsloven. Paa Foranledning af en Forhandling, jeg havde den Ære at have med Finansudvalget forud for Betænkningens Afgivelse vedrørende dette Punkt, har jeg allerede indledet Forhandling med Generaldirektionen for Statsbanerne for eventuelt at faa de ønskede Bestemmelser indsatte i de Lønningsbestemmelser, som skulle udarbejdes, idet Bevillingen er givet saavel for de kommende Aar som ogsaa for det indværende, der jo snart er til Ende.

Det har indenfor Generaldirektionen oprindeligt været paatænkt at foretage en lignende Inddeling for de paagældende Haandværkere og Arbejdere. Jeg tør ikke sige, om det maaske kan ende med en saadan Inddeling. At dette Ønske næres hos de paagældende, vejer naturligvis ikke lidet. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at der ogsaa er noget, som taler til Gunst for ikke at have en saadan Inddeling i Sats, men at det overlades til Generaldirektøren for Baneafdelingen at fastsætte Lønninger efter de stedlige Forhold indenfor hver enkelt Afdeling, selvfølgelig mellem de to Grænser, som ogsaa ere angivne i det af mig nævnte Bilag. Efter Lønningslovens Bestemmelse er der forskellige Sats, eftersom de paagældende bo i Kommuner, som have under 1,000 Indbyggere, mellem 1,000 og 2,000 Indbyggere og derover, ligesom der ogsaa er Forskel mellem København—Frederiksberg paa den ene Side og Købstæderne paa den anden. Men efter hvad der i saa Henseende er oplyst for mig, vil det i mange Tilfælde være saaledes, at Folk, der arbejde i den samme Kolonne — for at tage Banearbejderne —, kunne have Opholdssted, nogle i en Landsby med over 1,000 Indbyggere og andre ved en Landstation, som ikke har 1,000 Indbyggere, men som staar paa Grænse nedad for, at den højere Sats kan anvendes, og man skal nødig lave noget, som medfører, at Folk, der arbejde paa samme Maade og have Følelsen af at leve under samme Forhold, blive forskelligt stillede, eftersom de bo i en By, der tæller 990 Indbyggere eller i en, i hvilken der findes 1,010 Indbyggere. Folk ville have vanskeligt ved at forstaa, at dette skulde berettigede til, at der gøres Forskel af 20 til 30 Øre i deres Dagløn — saaledes maatte det vel omtrent være. Jeg skal, som sagt, være villig til at forhandle videre, og hvis jeg turde gaa ud fra, at der ikke skabes Misfornøjelse mellem dem, der skulle have disse Lønninger, derved, at de komme til at arbejde under samme Forhold og dog som Følge af, at den ene Stationsby er noget større end den anden, faa forskellige Lønninger, skal jeg i og for sig ikke have noget imod, at man gaar med til at henstille til Generaldirektionen, at den ved Fastsættelsen af Lønningsbestemmelser indfører saadanne Sats, forskellige eftersom vedkommende Stationsby har mindre end eller over 1,000 Indbyggere. Men de paagældende maa saa paa Forhaand vide, at der kun vil blive taget Hensyn dertil, og det vil da ikke kunne